

BETHESDA

L'escenari d'aquest miracle, descrit per Sant Joan, sembla un quadre del Veronese. Imagineu Jesús entrant als pórtics de la piscina de Bethesda. I tot de malalts, cecs coixos i paralítics ajaguts al peu de les columnates que enquadraven l'aigua.

Els arqueòlegs moderns han confós els crítics que deien que aquesta piscina no havia existit mai, i que era un lloc simbòlic destinat a emmarcar un miracle simbòlic. Les excavacions l'han descoberta en l'indret senyalat per l'evangelista prop de la Porta Probatia o de les Ovelles al costat Nord del Temple anomenada així perquè per aquesta porta entraven les ovelles destinades al sacrifici. Sant Joan diu que tenia cinc pórtics. Efectivament el quadrilàter de la piscina gran de 129 per 60 metres havia sigut dividit per un altre pórtic, formant així com dos claustres. La piscina que segons Sant Joan, la gent en deia de Bethesda, es troba al pati de l'Església francesa de Santa Anna. Els restes de la piscina els fragments de columnes entre palmeres i jardineria, fan d'aquest indret un dels llocs més amables de Jerusalem.

Bethesda vol dir casa de misericòrdia. El nom li esqueia a la piscina de

la Porta Probática. Aquella aigua tenia fama d'esser miraculosa. Els malalts que se l'havien mirada molt aquella aigua que reflectia els rengles de columnes, deien que de tant en tant borbollava una mica. I només curava en aquell precis moment. Alguns manuscrits de l'evangeli contenen unes ratlles explicatives de la creença popular segons la qual un angel del Senyor devallava de temps en temps a la piscina i removia l'aigua. El primer que hi entrava després d'aquest barbolleix era guarit de qualsevol mal.

Ben mirat, aquesta creença popular no resulta gens extravagant. Sorpren que no s'insisteixi sobre el fet que el poble cregués no solament en el miracle sino en la realitat de que pocs en son dignes. Un angel -deia el poble- removia l'aigua, però l'Angel descendia de temps en temps. Suposant que ~~hi ha~~ pogués haver-hi hagut miracles, la parquedat amb que eren distribuïts no feia perdre la fe del poble. El prodigi era rar i calia mereixe'l. Es curiós que es considerés com un mereixement poder entrar a la piscina en el moment que l'aigua es movia una mica: és una manera de reconeixer que el favor era un designi de Déu. Des d'aquest punt de vista es podria afirmar que aquesta creença dels jueus en el miracle i en la àsificació amb que, per culpa dels homes s'administra, no difereix potser en res de la nostra fe en els miracles de Lourdes i Fátima, encara que no tots els que el demanen

l'obtinguin.

Curava realment l'aigua de la piscina de Bethesda? El P. Ferdinand P-Prat diu que si el verset de l'Evangeli és autèntic, si no és un aclariment de dels copistes, aquesta cura infalible, limitada a un sol beneficiari per raons morals que escapen al nostre esperit, seria el miracle més extraordinari de la Sagrada Escriptura. El fet és - diu - que el poble hi creia en la virtut curativa d'aquesta aigua i atribuïa la seva agitació intermitent a un agent sobrenatural. Sigui com sigui, aquesta creença popular sembla un presentiment de l'eficàcia purificadora de l'aigua del baptisme. A Israel, ^dadhuc folklore tenia una gran profunditat.

En arribar Jesús a la piscina els pórtics eren plens de malalts. I només en va mirar un, com si - em vull permetre pensar - guarint-ne només un volgués respectar la tradició ~~de~~ d'aquell lloc. I vetaquí, que ajagut a la seva llitera hi havia un home que feia trenta vuit anys que estava malalt. Jesús se li acosta i li diu :

- Vols esser curat ?

- Senyor, no ting ningú que, quan ha estat remoguda l'aigua em fiqui a la piscina. Mentre jo hi vaig, un altre hi arriba abans que jo.

No hi havia ningú que fes a aquest home la caritat de baixar-lo a la

piscina. No hi havia com ara, germans de Sant Joan de Déu ni germanetes dels pobres que per amor de Déu estimessin els seus germans desvalguts. Israel s'havia endurit de cor.

Al malalt interrogat Jesús no li exigeix res. En te prou amb la seva fe en la virtut sobrenatural d'aquella aigua. Per això li diu:

Alçat, agafa la teva llitera, i camina. L'home és guarit a l'instant i pren la seva llitera. I vetaquí que camina, i que així carregat se'n va.

Peró segurament no havia passat la porta de la piscina quan en veure'l tan carregat hi hagué el repte :

- Que no ho saps que avui és dissabte ! No ~~tés~~ t'és permés de prendre la llitera.

Segurament el que així parla no ha pas vist el miracle .Peró tenia raó: Aquell home violava el descans sabatí. No era prohibit traslladar un malalt allitat, però ho era tragar un llit.

- El que m'ha curat m'ha dit: Agafa la teva llitera i camina.

Sembla que aquest home vulgui dir que el que l'ha curat te el dret de marxar-lo. Dirieu que intueix que les coses que li ha ordenat de fer tenen una íntima relació i que s'ha alçat per prendre la llitera i marxar.

- I qui t'ho ha dit : pren i marxa ?

L'home no sabia pas qui era el que l'havia curat. Jesús s'havia esquivat, i al

carrer hi havia un gran trànsit.

Mes tard Jesús trobà aquest home al temple i li diu :

!Vetaqui que has estat curat ; no pequis més per por que t'esdevingui cosa pitjor.

Observis que Jesús no li diu pas que'l mal de que ha estat guarit era un càstig. La cosa pitjor a que Jesús al·ludix es la pèrdua de l'ànima, a l'infern. Les malalties i desgracies poden poden esser o no un càstig. D'aixo no en sabem res. Jesús ha sustentat aquesta teoria en comentar la catàstrofe de l'ensorrament de la torre de Siloé, on moriren divuit persones. No ens és mai lícit dir que una malaltia o una desgràcia del pròxim són un castig de Déu. No obstant respecte a les nostres propies penes, moltes vegades ens donem compte que sembla un avis de Deu.

Per la boca de l'home de la piscina la gent del Temple sap que és Jesús el que l'ha curat. I li n'en demanen explicacions. Mancats de caritat s'atreveixen a reptar-lo perquè " fa aquestes cises en dissapte." S'entaula un debat entre Jesús i els jueus . I Jesús com si tingués el pensament fixe al Cel, els respon: - " El meu Pare fins ara treballa ,i jo també treballo."

que és com dir: conservant l'obra de la creació el meu Pare treballa sempre,

I jo també treballa ara en la redempció del món. La institució de la festivitat del dissabte commemora el descans de Déu el setè dia de la creació. Però aquest descans els jueus sabien perfectament que implica el govern i la conservació del món. Les lleis físiques i biològiques d'els misteris de la reproducció son una arbitrarietat, un caprici de Déu el reglament de joc amb que la Providència assegura l'estabilitat de l'Univers.

Si Déu cessés d'actuar, les lleis per ell establertes perdrien la seva estabilitat i tot s'enfonsaria i s'aniquilaria.

Jesús, havent vingut al món per conservar-ho redimint-ho, fa com el seu Pare: també treballa i naturalment, te dret a treballar àdhuc en dissabte.

Però els jueus no es donaven per convençuts i es refermaven en la idea de matar-lo, de "suprimir-lo," com es diu ara. Feia n osa, violava el dissabte amb prodigis que tenien per objecte fer-se igual a Déu, a qui ell deia "Pare". Poble tossut i ^{de la} ~~perfidia~~ mateixa manera que no volia entendre que el precepte sabati no impedia les bones obres, tampoc no volien saber res de la missió de Jesucrist com enviat del Pare amb l'encarreg de transformar la vella Aliança en un nova aliança. Semblava que els dolgués que Jesús fos Fill de Deu. Era inútil que ~~es~~ justificués la seva missió amb la seva paraula, els seus miracles, el testimoni de Déu Pare i el de Joan Baptista i el de Moisés que com recorda Jesús havia escrit sobre ell

La gent del Temple parlava molt bé de Déu però no l'estimava. Aquesta manca de caritat explica llur duresa de cor. Avui ens sembla ~~absurd~~ que els doctors i savis de la Llei poguessin impugnar la divinitat de Jesucrist amb el miserable argument de que guaria malalies ~~ad~~huc en dissabte.

Aquesta ceguera conduirà Jesús al Calvari. I aquesta tossuderia encara dura: el poble d'Israel no es dona vergonya de no haver cregut en la divinitat de Jesucrist ~~amb el miserable argument~~ ni d'haver-lo condemnat a mort. El resplendor de la seva santedat mortificava els savis de la llei; ~~feia~~ ~~mira-~~
~~cles~~ cles en dissabte i això era indigne; es deia Fill de Déu i això era una blasfèmia: heus ací els crims de Jesús.

X

X

X

La piscina de Bethesda sembla havia estat instituit un símbol del baptisme. Poser perquè el baptisme ja no se serví de la seva aigua per Jesús guarir el paralític. Però l'aigua de Bethesda es el primer símbol de les grans aigües.

L'aigua renta i Deu ha volgut donar-li una força espiritual purificadora. I per avalar aquesta virtut de l'aigua del Bapisme ha permés que l'aigua ex-

tirpés també el mal físic. A Lourdes l'aigua de la Font de la Vierge cura. La Font de Fátima també cura.

Probablement l'aigua de Bethesda havia obrat meravelles.

Bastava la fe en la seva virtut sobrenatural. Però aquesta aigua n' anuncia d'altres: la del Jordá i les de Lourdes i Fátima. Sembla una coincidència profética que el dia 25 de febrer de 1858, l'endemà de l'aparició de la Font miraculosa, unes hores després del prodigi, quan el corrent d'aigua, obrint-se camí per les entranyes marmóries de la serra, s'anava inflant com s' infla una vena, figurés en l'Evangeli de la Missa el miracle de la piscina de Bethesda. Es Henry Lasserre qui en el seu llibre " Notre Dame de Lourdes fa notar aquesta "coincidència profética ".

Abans de la institució del Baptisme l'aigua de Bethesda era una promesa de regeneració. La piscina de Bethesda és la primera piscina que rep una virtut sobrenatural, la que anuncia una fecunditat nova en les aigües, capaç d'esborrar el pecat original i de guarir una malaltia. Agent de purificació i de fecunditat l'aigua flueix a l'estil de la gràcia divina, i per un voler de Déu la criatura aigua es fa vehicle dels dons de Déu. El misteri d'aquest element es vell com la creació. En el començament del món "l'Esperit de Deu planava damunt la faç de les aigües." (Gen. I, 2) i quatre rius sortint del Paradis

regaven la terra ; el món fou castigat i purificat amb el devassall del diluvi, en el camí del desert Deu feu un dia bevedores les aigües amargues i un altre dia en feu brollar de la roca: amb aigua feu Jesús el vi del banquet de noces de Canà de Galilea; amb aigua fou batejat el Crist i hom estat batejats tots; aigua i sang sortí del pit traspassat de Jesús. I encara avui, a cada església, a més de la pica baptismal, que és un bassiol del Jordà, hi ha prop del cancell les piques d'aigua benedicida, minúscules piscines que són un sacramental del sacrament de Baptisme.. Palpitant de virtut misteriosa, aquesta aigua benedicida deia Sta. Teresa de Jesús que fa realment fugir el diable. Creada a imatge de Déu la natura, per virtut de l'aigua regeneradora es retornada a l'honor del seu principi i de tota humana vellúria es netejada. (Vide el ritual del dissortat Sant)

A Bethesda l'aigua en guaria un de tant en tant. L'aigua del Baptisme font viva, i vivificadora bany purificant, ha donat naixença a nissagues noves infondint-los l'esperit d'adopció.
